

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Σοφία. Ξέρεις; 'Η Πώπη άρραβωνιάστηκε με τὸ Γιάνη, μὰ τὸ κρατοῦνε μυστικό.

Κωστής. Ναι, τὸ ξέρω! μὲ τὸ πῶς ὁ Γιάνης.

— Τί δύσκολο πού εἶνε νὰ συνάξῃς χρέη σήμερα!
— Τί; χρέη σύναξες;
— Όχι, μὰ ἤρθανε κάμποσοι γιὰ νὰ τοὺς πλερώσω.

Πατέρας καὶ γιὸς ταξιδεύανε σὲ καράβι, καὶ τοὺς ἐπί-
ασε ἡ θάλασσα. Τοῦ πατέρα τοῦ πέρασε γλήγορα. Ὁ γιὸς
ὅμως τόσο ὑπόφερεν πὺ κατάντησε νὰ πέσῃ ἀνάσκελα καὶ
νὰ βυθιστῇ σὲ εἶδος ἀπάθειας. Ὁ Γιατρός τοῦ πλοίου, μὲ
τὴν ἰδέα πὺς ἔσως ἡ τρομάρα τονὲ γιατρήψῃ ἔρχεται καὶ
τοῦ λέει.

— Ὁ πατέρας σου ἀπέθανε.

— Τύχη πὺ τὴν εἶχε! ἀποκρίνεται ὁ γιός.

Ἐπάλληλος. Ἐπειδὴ καὶ παντρεύομαι σὲ λίγες μέ-
ρες, ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ μεγαλώσατε τὸ μισθὸ λιγάκι...

Κύριος. Ἀδύνατο, παιδί μου. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὶ
μπορῶ νὰ σοῦ κάμω. Θὰ σ' ἀρίνω νὰ φεύγῃς νωρὶς τοὺς
πρώτους τρεῖς μῆνες; τῆς παντρεῖς σου, καὶ θὰ σ' ἀρίνω
νὰ μένῃς ἔργα κατόπι, πὺ θὰ θέλῃς ἀφορμή.

Πηγαίνει ὁ Μπάρμπα Γιάνης στοῦ ζουγράφου καὶ τοῦ
λέει νὰ τοῦ ζουγραφήσῃ τὴν εἰκόνα του, μὰ νὰ μὴν τοῦ
γυρέψῃ πολλά.

— Όχι, δὲ τόσα, φωνάζει, σὰν ἄκουσε τὴν τιμὴ.

Τόνε βεβαιώνει ὁ ζουγράφος πὺς πολὺ μέτριο ποσὸ τοῦ
ζητᾷ.

— Καλὰ ναι πόσα θές ἂν σοῦ φέρω ἐγὼ τὴ μογιὰ;
ρωτᾷε τότες ὁ Μπάρμπα Γιάνης.

Εἶπε ὁ γιατρός τοῦ κύρ Γιάνη νὰ πίνῃ ἕνα κρασί
κάθε φορὰ πὺ τρώει.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

Τρώει δεκαπέντε φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἡ γυναίκα. Ἄν εἶναι ἀλήθεια πὺς κάθε μόριο τοῦ
κορμιοῦ μας ἀλλάζει κάθε ἑπτὰ χρόνια, δὲν εἶμαι τώρα
ἐκείνη πὺ παντρεύτηκες.

Ὁ ἄντρας. Τὸ ὑπόθεσα αὐτὸ καιρὸ τώρα.

Ὁ δραματογράφος. Καὶ πὺς πᾶει τὸ δράμα μου, κύ-
ριε Διευθυντά; Τὸ δεχτήκανε;

Ὁ θεατρώνης. Καὶ τὰ τρία μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τὸ
διέβασαν καὶ θέλουνε νὰ ἐγάλουνε μὲ πρᾶξη.

Ὁ δραμ. Μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ χειρότερα.

Ὁ θεατρ. Μὰ δυστυχῶς ὁ καθένας θέλει νὰ ἐγάλῃ
κι' ἀπο μὲ πρᾶξη.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

γινὰ νὰ μὴ σιχαίνονται ἔσως οἱ μουσαφίριοι του, τῷ-
κοψε ὁ καπετάνιος σὲ μικρά, μικρά κομματάκια, τὰ
ἐβγάλε ἀπὸ τὴ σούβλα, ἕνα ἕνα, καὶ τὰ μοίρασε μὲ
λιγάκι μαῦρο ψωμί σ' ὅλους, κάνοντας ἀρχὴ ἀπὸ τὸν
παππᾶ καὶ τὸν ἀφέντη καὶ τελειώνοντας σ' τὸ δά-
σκαλο καὶ τὴ γρητὰ του. Ἐπειτα ἕνα κρασί ἀθάνα-
το, μὲ τὸ χρώμα καὶ τὴ μυρουδιά τοῦ τραντάφυλλου,
κεράσθηκε σ' τὴν ἰδέα τὴ σειρά μὲ τὴν τσούτρα, καὶ
μὲ μὴ γουλιὰ πολλοὶ ξεχάσανε καὶ τρομάραις καὶ
ζημιαῖς κι' ἀργοπορήματα...

— Ὁ οἶνος εὐφραίνει τὴν καρδίαν ἀνθρώ-
που — εἶπ' ὁ δάσκαλος γλεῖφοντας τὰ χεῖλιά του.

— Θαρρῶ, δάσκαλε, τοῦπε ὁ κύρ Νικολάκης, πὺς
ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ τῆς πᾶρα πολὺ μοῦ ταλεύεις. Μπᾶς
καὶ χοροπηδαῖ ἀκόμα καὶ τὶ σ' τὴ βράκα σου;

— Ἄ ὅχι δᾶ, τούριε, διαμαρτυρήθηκε ὁ κείνος,
δυσκοιμάτια ἦτανε, νὰ σὰς χαρῶ, καὶ τὰ δυσὸ μοῦ
πέσανε.

— Ἐτσι εἰ: συμφορὰ πὺ τὴν ἔπαθες, κακόμοιρε!

— Οὐλα εἶν' ἔτμα! — φώναξε ὁ Γιωργούλας

— Στρώσαμ' τραπέζ' καὶ κατεβᾶσαμ' τ' ἀρνιά, τε-
φαρίκια πρᾶμματα!

— Γιὰ σὰς, ἀδέρφια, νὰ μὲ βγάλτ' ἀσπροπρό-
σωπο! Ὅριστ' ἀφέντη, δρίστε παππᾶ μ'! Κάθε ψη-

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου
εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι
κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυ-
λὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδᾷ τὸ ποσὸν
τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμ-
μετάσχῃσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας
ὑποβιδᾷ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειο-
φόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ κα-
λεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλ-
θωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως
θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ
νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμὰς
τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ: ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1904. Μὲ
ψύχῃσι ἔχει ὁ κ. Σκόκος: Νὰ λέῃ κάθε χρόνο πὺς τὸ
καινούργιο του ἡμερολόγιο εἶναι καλύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ
ἡμερολόγια τῶν περασμένων χρόνων. Μ' αὐτὸ ἀποδείχνει
πὺς πασικίζει νὰ τὸ κάμῃ καλύτερο, ἀδιάφορο κι' ἂν δὲν
τὸ κατορθῶναι πάντοτε. Ἡ προσπάθεια ἀξίζει καὶ. Καὶ
τὴν προσπάθεια δὲν ἡμπορεῖ κανένας νὰ τοῦ τὴν ἀρνήθῃ.

Καλὸ εἶναι καὶ τὸ φτενὸ τοῦ ἡμερολόγιου Πλούσιο
καὶ σὲ ὕλη καὶ σὲ εἰκόνες. Ἄν εἶναι καὶ μερικά περιττά
ἐκεῖ μέσα, δὲν πειράζει. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ ποιά δουλειά, λεί-
πουν τὰ περιττά; Γιὰ νάρμενίτη ἕνα καράβι, χρειάζεται
καὶ σαβούρα. Καὶ γιὰ νὰ πᾶν μπροστὰ, ἐμπορικῶς πάν-
τοτε μιλάμε, καὶ μὲ ἐπιχείρησι τέτοια, σὰν τὸ ἡμερο-
λόγιον, πρέπει νάχῃ σαβούρα κι' αὐτὴ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι
πὺς ἡ σαβούρα τοῦ φτενικοῦ ἡμερολογίου του εἶναι λίγη,
πολὺ λίγη, καὶ τὸ καθαρὸ φορτίον, ἀρκετὸ. Ἐνῶς λόγος
λοιπὸν σπουδαιότατος γιὰ νάγορασθῇ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ
Σκόκου ἀπὸ ὅλους ἐκείνους πὺς ξέρουν νὰ ἐγτιμῶν τὰ
καλὰ βιβλία.

— Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΚΑΙ
ΑΓΚΑΘΙΑ. Ὁ τίτλος συγγενεῖς λίγο μὲ ἀγκάθια καὶ
τοὺς τρίβλους τοῦ Judas Errant, ἂν καὶ τὸ περιεχόμενον
τοῦ κομποῦ βιβλίου δὲν ἔχει καμμιὰ συγγένειαν μὲ τὰ ζων-
τανὰ καὶ λεδέντικα διηγήματα τοῦ ἀγαπημένου συνεργά-
του μας. Ἄς εἶναι. Καὶ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Δημητρίου
διαβάζεται μὲ κάποια εὐχαρίστησι, ἀφοῦ ὅσο κι' ἂν δὲν
εἶναι ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα πὺς σημεῖνουν κάποιο σταθμὸ
στὴ φιλολογικὴ φυσιογνωμία μιᾶς χώρας, δὲν εἶναι ὅμως
κι' ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ἀνούσια καὶ τὰ φκιασιδωμένα
πὺς τὰ παίρνει κανένας στὰ χέρια του γιὰ νὰ χατμουρηθῇ.

λὴ ραχούλα, κάθε ρευματιὰ εἶν' τ' ἄρχοντικό μ'!
Ἐτσι τῶφερ' ἡ κατάρρα...

Μ' ἀληθινὴν ἄρχοντιὰ ὁ καπετάνιος ὠδήγησε σ'
τὸ τραπέζι τοὺς ξένους, ὅπως τοὺς ἔλεγε. Τὸ τραπέ-
ζι ἦτανε μὲ στίβα καταπράσινη ἀπὸ κλάραις, μὲ τέ-
χνη κομμέναις ἀπὸ τὰ γύρω πεῦκα καὶ ἔλατα, κλά-
ραις ὕστερα μικραῖς καὶ φουντωταῖς, καλὰ καλὰ πι-
τακωμέναις γιὰ νὰ ἰσιώσουν τὸν τόπον, καὶ πᾶνω
πάνω κλωνιὰ μισινιζᾶς, γιὰ ν' ἀκουμπήσουν τῆς σού-
βλαις μὲ τὰ ψητά, πὺς πεντοβολούσανε. Γύρω γύρω
κάτσανε ὅλοι σταυροπόδι, ὅπως ὁ καπετάνιος τοὺς ἔ-
βαλε. Δεξιά του ὁ παππᾶς, ἀριστερὰ ὁ ἀφέντης, μὲ
τὴ γυναίκα του, ὕστερα οἱ ἄλλοι τῆς παρέας. Ὁ Γε-
ωργούλας παρκατάθηκε σὰν ψυχολογὸς τοῦ νοικοκύρη,
νὰ βοηθήσῃ σ' τὸ τραπέζι. Οἱ ἄλλοι κλέφταις, ὅσοι
δὲν εἶχανε καραούλι, κάτσανε νὰ φᾶν πρᾶκει μὲ τοὺς
ἄλλους. Ὁ καπετάνιος ἔκοψε τὰ ψητὰ κομμάτια κομ-
μάτια, μ' ἕνα πλατὺ μαυρομάνικο, καὶ ὁ Γεωργού-
λας τὰ μοίρασε σ' ὅλους τοῦ τραπέζου μὲ μὴ φε-
τάρρα ψωμί χωριάτικο, ὅτι ἔμεινε ὕστερις τῶσταις
σ' τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανένας παραπνευ-
μένος. Ὁ παππᾶς σηκώθηκε, ἐβγάλε τὸ καλυμανικὶ
του, σταυροκοπήθηκε κι' εὐλόγησε τὴ βρωσι καὶ τὴν
πόσι, ἀγναντεύοντας μὲ γουρλωμένα μάτια τὴν ἀχ-
νηστὴ πλάτη πὺς τοῦδωκαν. Ὁ δάσκαλος ξεφώνησε

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΜΑΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς 21 Νοεμβρίου ὁ κ. Δ. Γιαννουλάτος
ὤμιλησεν εἰς τὸ Σύλλογον τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Σύρου
περὶ ταχυδρομείων. Ὁ γῶρος τοῦ Συλλόγου εἶναι μικρός,
ἀλλ' ἐν τούτοις οὐδέποτε ἄλλοτε ἦλθε τόσος κόσμος. Πολ-
λοὶ δὲ ἀνεχώρουν μὴ δυνάμενοι πὺς νὰ σταθῶν. Ἡ ὁμι-
λία ὑπερήρασε, διὰ τοῦτο πολλὰ χειροκροτήματα καὶ τυγ-
χαρητήρια ἐδέχθη μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας.

Περὶστραφῇ δὲ κυρίως εἰς τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὁποίαν
ἔφθασε τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους
καὶ εἰς τὰς διαφορὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας ἔχουν μὲ τὸ
ταχυδρομεῖον οἱ πολῖται: ἐξοδεύοντες πολὺ ὀλίγα, ὑπέναντι
τῶν μεγάλων γρηματικῶν θυσιῶν τὰς ὁποίας μόλις πρό-
τινων δεκαετηρίδων ὑφίσταντο δι' ὁμοίας φύτεως ὑπηρε-
σίας.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κωνστ. Ἀνθ. Καλὸ τὸ πρῶτο, μὰ περιμέ-
νουμε κανένα καλύτερο. Στείλατε μας. — κ. Κ. Μακρίτ.
Κέρκυρα. Σὰς στείλαμε τὴν «Τρισεύγενη» τοῦ Παλαμά.
Γράφετε μας ἂν τὴν πήρατε. — κ. Ἀλέξ. Πανταζῆ. Τί
ἔγινε, βρε ἀδερφέ; Ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ σὲ κατάπιε; — κ.
Κώστα Καιροφύλλαν. Δὲν μᾶς ἐστειλῆτε ἀκόμα τὸν
Βαλαωρίτη. — κ. Ἀναστ. Μιστρ. Τέχουμε μεταφράσει
πολλοί. Δὲν μᾶς στέλνετε κανένα ἄλλο; — κ. Σαδιάν-
τροπο. Σίμων. Θὰ μᾶς στὸ ἄλλο φύλλο. — κ. Γλωσσό-
κοπάνα. Τὸ διαβάσαμε ὁ κ. Μιστριώτης, κατὰ τὴν
«Πρωΐα», ἔθηκε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἰς τὴν προ-
σέκουσαν θέσιν του. Ἀφοῦ «τότε ὁ Γέρος!» δὲν μᾶς
ἐπιτρέπεται νάχομε ἀντίρρηση. — κ. κ. Φοιτητές.
Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ θερμότατον γράμμα πὺς μᾶς ἐ-
στειλάτε. Ὁ «Νουμᾶς» τὸ ἔσως τιμὴ του, ὅτι ἐκατὶν
ἑπτὰ παιδιὰ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπιδοκίμῳ τὸν ἀγῶνά
του. — κ. Εὐμενίδη. Μᾶς ἐρωτᾷτε ἂν εἶναι ἀκόμα δευτὴ
ἔργα δραματικὰ στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμό. Δὲν ξέ-
ρουμε. Ἐρωτᾷτε τὸν κ. Πολ. Δημητράκοπουλο. Ἐ-
μεῖς ξέρουμε μονάχα πὺς ὁ κ. Κουρμαλίδης ἐπροκήρυξε
διαγωνισμό γιὰ νὰ βαφτίσῃ τὸ Ἰαχαραπλαστεῖο του καὶ
πὺς ὁ κ. ἀφρονεσταφῆς παρεξήγησε τὸν διαγωνισμό κι'
ἀντὶ νὰ στείλῃ στὸν κ. Κουρμαλίδη ἕνα τίτλο Ἰαχαρα-
πλαστεῖου, ἔστειλε ἕνα δράμα τοῦ ἀπὸ τις χιλιάδες ποῦλε
μέσα στὸ συρτάρι του καὶ τις προσορίζει γιὰ τὸν Λασσά-
νιο. Τίποτ' ἄλλο.

— κ. Πεθεροκυνηγὸ. Ἡ ἐτυμολογία τῆς πεθερᾶς
σας καὶ τῆς πεθερᾶς ὕλου τοῦ κόσμου εἶναι αὕτη:

Γιὰ τῶν γαμπρῶν τὴ συμφορὰ

συναντηθῆκαν μὲ φορὰ

τὸ «πένθος» κ' ἡ κακὴ «ἄρα».

Ἐνώθηκαν τὰ μυστὰρὰ

ἀέχως φιλιὰ, δέχως γαστὰ

κ' ἐγέννησαν τὴν «Πενθερᾶ».

Τώρα σὲς φροντίζτε νὰ βρῆτε τὴν ἐτυμολογία τοῦ
πεθεροῦ.

ἀπ' τὴν καρδιά του ἕνα μεγάλο ἀμὴν. Οἱ ἄλλοι...
θαρρῶ ἀρχίσανε πρὶν τὸ βλογητὸ τοῦ παππᾶ τελειώ-
σῃ. Σ' τὸ πλάγι τοὺς μουρμούριζε γλυκὰ ἡ πηγὴ,
χύνοντας πάντα σ' τὴ σπηλιὰ τὸ καθαρό νεράκι τῆς,
κι' ἄμα ρυσσοῦσ' ἀπ' τὸ βουνὸ τ' ἀγέρι ράντιζε τοὺς
πρὸ κοντινοὺς μὲ μὴ ψιλὴ βροχούλα...

— Παράξενον πρᾶμμα, ὁρ' ἀδέρφια, εἶπε τρώγον-
τας ὁ καπετάνιος, νὰ σὰς κλιέψω πρῶτα καὶ νὰ σὰς
φιλέψω ὕστερα. Ἐ ὅλα εἶν' παράξενον σ' τοὺν κόσμον,
τὸνα πρῶτερ' ἀπ' τ' ἄλλο, καὶ λίγαι κανεῖς γιὰ παρη-
γοριὰ — μὴ χειρότερα!

— Ἰγώ, καπετάνιε, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ Νικολά-
κης, σοῦπα πὺς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶμαι
πολὺ εὐχαριστημένος πὺς πεσα σ' τὰ χέρια σας. Διὰ-
ολε! γλύτωσα πὺς τὴ σκοτούρα νὰ ξετάζω κάθε μέ-
ρα τί γίνονται τὰ χρυσαστικά τῆς γυναίκας μου, μὴ
χάθηκε κανένα, μὴ βγήκε καμμιὰ πέτρα, μὴ τὸ δέ-
σιμο δὲν εἶνε πᾶς τῆς μύδας, μὴν τῆς ἦρθε ὀρεξί νὰ
χαρίσῃ κανένα δαχτυλίδι σ' τὴ γειτόνισσα, μὴ μὴ
μὴ... μὴν ἐρωτᾶς βρε ἀδερφέ, πόσα σεκέτσια!
Τώρα πᾶν σ' τοῦ διαβόλου τὴ μάνα, τὰ γρουσουζικά,
ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια! Πες πὺς κάψαμε τὰ ροῦ
χὰ μας νὰ μὴν τὰ τρώει ψύλλοι... Κέρνα μας, σ' τὴν
πίστι μου, μὴ καὶ μὴ φοβᾶσαι πὺς θὰ σοῦ κακιώ-
σουμε! (ἀκολουθεῖ).